

Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 19 października 2006 r. sygn. III SA/Gd 342/06

Istota problemu w niniejszej sprawie sprowadza się do odpowiedzi na pytanie czy zastosowany w sprawie przepis może stanowić podstawę prawną wydania decyzji przez organ administracji, w sytuacji gdy kontroli nie przeprowadził starosta a o nieprawidłowościach, których dopuścił się diagnosta powziął wiadomość z wyroku sądowego.

Zdaniem Sądu w tym składzie wykładnia gramatyczna jak i funkcjonalna przepisów obowiązujących w tym przedmiocie nie dopuszcza możliwości cofnięcia diagnoście uprawnień w drodze decyzji, wyłącznie na podstawie prawomocnego wyroku karnego stwierdzającego popełnienie przestępstwa i orzekającego zakaz wykonywania zawodu przez okres w nim wskazany. W ocenie Sądu prawomocny wyrok karny stanowi samodzielną podstawę zakazu wykonywania zawodu przez określony, wskazany w wyroku czas. Natomiast przepisy art. 180 i 181 kodeksu karnego wykonawczego mają zapewnić skuteczność wyroku przez jego niejako "techniczne wykonanie" w miejscu dotychczasowego zatrudnienia bądź prowadzenia działalności przez skazanego. Sformułowanie zawarte w art.185 kodeksu karnego wykonawczego, iż po podjęciu stosownych decyzji pracodawcy lub instytucje wymienione w art. 180 i 181 bezzwłocznie zawiadamiają o tym sąd nadzorujący wykonanie wyroku karnego, "który w razie stwierdzenia nieprawidłowości nakazuje je usunąć" przekonuje, że nie chodzi o decyzję administracyjną spełniającą przesłanki wymienione w art.107 kodeksu postępowania administracyjnego, której podstawę wydania stanowić mógłby przepis art. 84 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Stwierdzenie przez sąd karny dopuszczenia się przez diagnostę przestępstwa nie zamyka organowi drogi do przeprowadzenia kontroli o której mowa w/w przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym, a następnie wydania stosownej decyzji. Nie powinno to jednak nastąpić automatycznie bez żadnych czynności kontrolnych albowiem tylko w takim trybie ustawa przewiduje wydanie decyzji pozbawiającej diagnostę uprawnień. Zaprezentowana wykładnia omawianych przepisów zapewnia spójność stanowionego prawa eliminując niedopuszczalny skutek podwójnego karania w identycznym stanie faktycznym.

Źródło: Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych